

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v hlavním líčení konaném dne 16. dubna 2024 v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Michala Zámečnicka a přísedících Bc. Zory Pavlíkové a Jakuba Šlégla,

takto:

Obžalovaný

J.Š., narozen XXXXX v XXXXX, invalidní důchodce, trvale bytem XXXXX, XXXXX, t.č. ve vazbě ve Vazební věznici Brno,

je vinen, že

dne 5. 5. 2023 z místa svého bydliště, XXXXX, XXXXX, v 9.34 hodin telefonoval ze svého mobilního telefonu značky Motorola, telefonní číslo XXXXX, na služební telefon Mateřské školy XXXXX, telefonní číslo XXXXX, představil se jako strejda S. a sdělil učitelce mateřské školy, že si vyzvedne ze školky nezletilého A.N., narozeného XXXXX, a uvedl nepravdivé údaje, že ho k jeho vyzvednutí pověřila matka nezletilého J.Š. a poté, co mu učitelka oznámila, že mu dítě nevydá, neboť není uveden ve zmocnění osob oprávněných k odvádění poškozeného z mateřské školy, zasílal v čase 9.42 – 11.04 hodin opakované SMS zprávy ze stejného telefonního čísla, vydával se za matku nezletilého A.N., paní J.Š. a opakovaně po pracovníci školky žádal předání nezletilého osobě jménem J.N., narozen XXXXX, který si ho vyzvedne do pěti minut, a pokud to nebude možné, tak ho strýc vyzvedne po obědě a na listinu zmocnění strýce dopíše dodatečně, na což pracovnice školky odpověděla, že to není možné, v čase 10.05 hodin vedoucí učitelka školky volala zpět na telefonní číslo, ze kterého bylo voláno a posílány SMS ohledně vydání nezletilého, kdy telefon zvedl obžalovaný, představil se jako matka nezletilého a požadoval předání nezletilého strýci, když mu bylo znovu sděleno, že dítě nevydají nikomu, kdo není uveden ve zmocnění a

vedoucí učitelka požádala, aby je matka nezletilého kontaktovala přes e-mail, obžalovaný se i nadále vydával za matku nezletilého, nemožnost vyzvednutí syna vysvětloval zdravotními problémy matky a poté ze svého e-mailového účtu XXXXXX@XXXXXX poslal národně osobu J.N., narozen XXXXXX, tedy osobu, která měla nezletilého vyzvednout, a v odpovědi na následný e-mail školky, žádající matku o potvrzení vydání nezletilého, potvrdil, stále se vydává za matku nezletilého, souhlas s vydáním nezletilého této osobě, následně se v době kolem 10.45 hodin osobně dostavil do Mateřské školky XXXXXX na adrese XXXXXX, předložil zde svůj cestovní pas vystavený na jméno J.Š., narozen XXXXXX, a důrazně se dožadoval vydání nezletilého A.N., kterého viděl na hřišti, popošel k němu a zamával na něj, učitelkou školky byl však informován o tom, že mu nezletilého nevydají a byl vyzván k opuštění prostoru školky, což učinil,

kdy jeho jednání směřovalo k uskutečnění jeho předem pojatého záměru odejmout nezletilého A.N. z opatrování matky,

tedy

- dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby dítě odejmul z opatrování toho, kdo má podle jiného právnímu předpisu povinnost o ně pečovat a jehož se dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k jeho dokonání nedošlo,

čímž spáchal

- přečin únos dítěte a osoby stížené duševní poruchou podle § 200 odst. 1 trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku

a odsuzuje se

podle § 200 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **12 (dvanácti) měsíců.**

Podle § 56 odst. písm. a) trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon uloženého trestu zařazuje do věznic **s ostrahou.**

Podle § 99 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku se obžalovanému ukládá **ochranné léčení sexuologické** ve formě ústavní.

Odůvodnění:

1. Na základě dokazování provedeného v hlavním líčení vzal soud za prokázané, že se skutkový děj odehrál tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku. Obžalovaný i státní zástupce prohlásili skutečnosti uvedené v odstavci 1 obžaloby, a tedy i v odstavci 1 výroku tohoto rozsudku za nesporné, a proto k nim nebylo prováděno dokazování; to se zaměřilo na osobu obžalovaného a motivy, které ho vedly ke spáchání trestného činu. Na základě takto provedeného dokazování pak jsou dospěl k závěru, že se nepodařilo prokázat, že obžalovaný J.Š. směřoval své jednání vůči poškozenému nezletilému A.N. s plánem odvést ho do místa svého bydliště a s nezletilým se sexuálně uspokojit formou pohlavního styku spočívajícím v osahávání nezletilého na přirození. Soud proto hodnotil jednání obžalovaného oproti podané obžalobě pouze jako přečin únosu dítěte a osoby stížené duševní poruchou podle § 200 odst. 1 tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku.

2. **Obžalovaný J.Š.** v rámci hlavního líčení využil svého práva a odmítl vypovídat. Soud tedy podle § 207 odst. 2 trestního řádu přečetl jeho výpověď z přípravného řízení, přičemž stěžejní s ohledem na prohlášení drtivé většiny skutečností za nesporných byla ta část výpovědi, kde obžalovaný uváděl motivaci trestné činnosti. Obžalovaný uvedl, že se s poškozeným A.N. seznámil přes jeho matku J.Š., a to už na jaře 2022, kdy si s ním a jeho bratrem P. chodil hrát na hřiště, venčit psa, dělal jim dozor a oni jej brali jako strejdu. Poté, co matka obžalovaného sdělila J.Š. diagnózu obžalovaného, přestal se s chlapci stýkat, protože jim to jejich matka zakázala. Obžalovaný se se svou nemocí léčí u MUDr. V.Š., na jaře roku 2023 se u něj dostavily úzkosti, a proto se nechal hospitalizovat Psychiatrické nemocnici v Brně. Úzkosti se týkaly nejenom složitého období s ukončováním školy, ale i s pedofilií, kdy obžalovaného opět začali vzrušovat chlapci ve věku 5–10 let a lékařka mu nasadila injekce XXXXX, které byly na utlumení. Současně bral obžalovaný antidepresiva. Přes to všechno se mu vracely úzkosti, byl smutný, bez nálady a nechtěl se s nikým bavit. Předmětný den 5. 5. 2023 jej napadlo, že by se mohl vidět a popovídat si s A.N. s tím, že by mu to zlepšilo náladu, a proto ho napadlo dostat jej ze školky. Chtěl ho vzít na procházku, popovídat si s ním a vrátit ho po práci jeho matce. Neměl zájem se s ním nějak sexuálně uspokojit. Jak dostat A. ze školky dopředu neplánoval, napadlo jej to až ten den. Pokud se na policii v úředním záznamu zmínil, že chtěl mít s A. sex, bylo to pouze proto, že na něj policisté naléhali, pořád se jej ptali a on jim to řekl, protože vycítil, že chtějí, aby to řekl. Ve skutečnosti však sex A.N. mít nechtěl. Společnost malých chlapců vyhledával, proto, že se s nimi cítil dobře, ale tyto chlapce jej nevzrušovali, protože byl pod účinkem léků.
3. Z výpovědi **svědka M.Š.** soud zjistil, že je otcem obžalovaného, kdy jej společně s manželkou adoptovali, když mu bylo zhruba pět let. Syn je nemocný a svědek Š. je jeho opatrovníkem. V minulosti už byl syn vyšetřován, je odsouzen za znásilnění. Poté, co byl obžalovaný propuštěn z ústavního léčení, tak on i jeho matka, svědkyně I.Š., dohlíželi na obžalovaného, aby proběhlo ambulantní ochranné léčení tak, jak má, obžalovaný chodil pravidelně ke své lékařce, MUDr. Š., píchali mu i injekci, bral i antidepresiva, svědek nikdy po něm nechtěl, aby některé z předepsaných léků nebral. Pokud se týká samotného důvodu, proč chtěl vzít nezletilého A.N. ze školky, tak se mu syn světil pouze s tím, že ho chtěl vidět a chtěl s ním mluvit, ale nechtěl mu nic udělat.
4. Z výpovědi **svědkyně I.Š.**, matky obžalovaného, soud zjistil mimo to, co sdělil již jeho otec, že se svědkyně zná i z poškozeným A.N., zná se s ním i obžalovaný, který si s ním hrál, jakož i s dalšími dětmi. Svědkyně je měla vždy pod dozorem. Svědkyně po nějakém čase řekla matce poškozeného, J. Š., jakou diagnózu má obžalovaný a ta potom zakázala, aby se obžalovaný s jejími dětmi stýkal, a proto se pak neviděli. K důvodům, proč chtěl poškozeného vyzvednout ze školky obžalovaný svědkyni nic nesdělil. S ohledem na svůj mentální handicap neměnil obžalovaný kamarády svého věku. Obžalovaný je duševně nemocný a není schopen většinu věcí domyslet. Nikdy se svědkyni nesvěřil s tím, že by ho sexuálně přitahovali malé děti.
5. Z výpovědi **svědkyně J.Š.** soud zjistil, že je matkou nezletilého A.N. a o celé události se dozvěděla od dcery. S obžalovaným se svědkyně zná z doby, kdy se přistěhovali do stejného domu a obžalovaný se znal i s jejími syny, se kterými si hrával. Od matky obžalovaného se po nějaké době dozvěděla jeho diagnózu, a proto dětem řekla, ať se s obžalovaným nestýkají. Předtím si spolu chodili hrát na hřiště, a to nejen se syny svědkyně, ale i se syny její bytné, s kluky Š. (D., F. a V.). Kluci brali obžalovaného jako kamaráda. Nikdo si z nich nikdy nestěžoval, že by na ně obžalovaný nějak nevhodně sahal nebo jim říkal něco se sexuální tematikou. Obžalovaný si s nimi hrál, věnoval se jim. Svědkyně na něm nikdy nezaznamenala žádnou známku agrese. Syna A. se pak ptala na podrobnosti ohledně události ve školce a ten jí sdělil, že se s obžalovaným viděl, že si spolu povídali, obžalovaný synovi řekl, že si ho vezme a půjdou k němu domů.

6. Z výpovědi **svědkyně K.Š.** soud zjistil, že zná obžalovaného odmala, zná i jeho adoptivní matku, znala i jeho biologickou matku. Vždy působil jako hodný, slušný kluk, byť poněkud opožděný. Byl v kontaktu i s jejími syny D., F. a V. ve věku XXXXX, XXXXX a XXXXX let. Chodívali si spolu hrát, kopali si do míče, byli na prolézačkách apod. Chovali se k sobě jako kamarádi. Později se od svědkyně Š. dozvěděla, že obžalovaný má problém v tom, že se mu líbí malí kluci, a proto začala být víc ostražitá a její synové se s ním přestali stýkat; tuto informaci jim totiž sdělila. Svědkyně nikdy nezaznamenala, že by byl obžalovaný agresivní, naopak.
7. Z výpovědi **svědkyně MUDr. V.Š.** soud zjistil, že je ošetřující lékařkou obžalovaného, zná jej od doby, kdy v Psychiatrické nemocnici v Brně vykonával ochrannou ústavní léčbu a poté přešel do ochranné ambulantní léčby. Na jaře 2023 byl medikován XXXXX XXXXX, kdy tyto injekce bral jednou za 14 dní, léky přijímal, přijímal i léčbu, nikdy s ním nebyly problémy. Bral i antidepresiva. Byl to aktivní a komunikativní pacient, na schůzky docházel pravidelně, někdy i častěji, než bylo dohodnuto. Na jaře roku 2023 byl hospitalizován, kdy se u něj projevíly úzkosti a strach z budoucnosti. V tu dobu si přál dokončit studium, přál si mít rodinu a přál si být úplně normální. Svědkyně dospěla k závěru, že si obžalovaný své potíže a problémy uvědomuje, věděl, že touží být ve společnosti dětí a bral to tak, že je to špatné a že sám s dětmi být nemůže. Diagnózu rovněž přijmuli i rodiče, byť to bylo pro ně velmi těžké a museli se k tomu propracovat. V rámci terapeutických hovorů se bavili i o předmětné události, kdy obžalovaný svědkyni sdělil, že si chtěl chlapečka vzít ze školky, ale nechtěl mu ublížit, chtěl si s ním pouze popovídat.
8. Soud ve věci rovněž provedl důkaz dvěma znaleckými posudky. Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, sexuologie a z výpovědi znalkyně **MUDr. Petry Sejbalové** soud zjistil, že obžalovaný J.Š. netrpí duševní chorobou v užším slova smyslu, trpí lehkou mentální retardací, jeho osobnost je ve shodě s jeho retardovaným vývojem, je nezralá, má rysy emoční lability, nezdrženlivosti až impulsivity. V minulosti trpěl a i nadále trpí poruchou sexuální preference typu pedofilie, kdy jeho preferovaným erotickým objektem je dítě. To se u něj projevuje silnou touhou po psychickém, ale i fyzickém kontaktu s prepubertálními dětmi, zejména chlapci, včetně sexuálního kontaktu. V důsledku této parafilie se opakovaně dopustil sexuálně motivovaného jednání vůči dětem. Při PPG vyšetření u něj byla zjištěna i sexuálně agresivní komponenta. Pedofilie nenajde vyléčit ad integrum, riziko recidivy hrozí v průběhu celého života, dokonce i v senilním věku. Pokud je pedofilie kombinovaná se závažnou duševní nemocí, jako je lehká mentální retardace, dále je kombinovaná s nepřítomností náhledu a silnými obrannými mechanismy u léčené osoby, a v minulosti specializovaná sexuologická léčba selhala, tak se riziko recidivy sexuálně patologického jednání významně zvyšuje. Znalkyně pro zhodnocení rizika recidivy sexuálně patologického jednání u obžalovaného používala objektivní škálu SVR, kde posuzovaný dosáhl skóre 32 bodů, což znamená vysoké riziko recidivy sexuálně agresivního jednání (vysoké riziko se pohybuje v rozpětí 30–40 bodů). Schopnost rozpoznat protiprávnost svého jednání byla u obžalovaného lehce nepodstatně snížena v důsledku lehké mentální retardace. Jeho schopnost jednání ovládat byla podstatně snížena v důsledku kombinace lehké mentální retardace a poruchy sexuální preference typu pedofilie. O úplné vymizení ovládacích schopností se nejednalo. Posuzovaný je od roku 2018 v režimu ochranného sexuologického léčení, kdy je opakovaně poučován o nutnosti dodržování zákazu kontaktu s dětmi, i přesto se o kontakt s dětmi intenzivně snažil, a to i v době, kdy byl umístěn ve vazební věznici. Pokud se obžalovaný stíhaného jednání dopustil, lze konstatovat, že jeho touha po setkání s dítětem je natolik silná, že ani od roku 2018 kontinuálně trvající ochranné sexuologické léčení, ani hormonálně tlumivá medikace nezabránily recidivě analogického jednání. Zdravotnictví obžalovanému poskytlo všechny možné léčebné a terapeutické možnosti, nařízení dalšího ústavního ochranného léčení by nesplnilo svůj účel a nedokázalo by zabránit dalšímu útěku obžalovaného z nemocnice, a proto znalkyně navrhuje uložení zabezpečovací detence. Vzhledem k lehké mentální retardaci je schopnost obžalovaného účastnit se trestního řízení podstatně snížena, znalkyně doporučuje jeho zájmy chránit obhájcem.

PPG vyšetření svědčilo pro homosexuální pedofilní reaktivitu, kde byly opakovaně přítomny vysoké až maximální reakce na podněty k prepubertálních a pubertálních chlapců. Dle PPG vyšetření je u obžalovaného přítomna i sexuálně agresivní komponenta, kdy byla přítomna vysoká pozitivní reaktivita na podněty svázané a uškrcené dítě, spoutaný dospělý muž a sado masochistická aktivita tří dospělých mužů. S ohledem na narušenou strukturu sexuality u obžalovaného ve smyslu parafilie znalkyně konstatuje, že snaha dostat chlapce z mateřské školky a touha být s chlapcem byla velmi intenzivní a znalkyně nemůže s ohledem na přítomnou parafilii vyloučit sexuální motivaci. Pedofilie je typická tím, že pedofilní člověk je rád ve společnosti dětí, nikoliv ve společnosti dospělých, on potřebuje proto, aby se cítil dobře, být začleněn v dětském kolektivu. Pedofil touží být dítětem, opájí se psychikou dítěte tak, jak se dospělý muž opájí krásnou ženou. Obžalovaný byl během ústavní léčby a i během následující ambulantní léčby opakovaně poučen, že se má sám vyhýbat kontaktu s dětmi, což cíleně porušil. Osobám pedofilně orientovaným se nedoporučuje, v případě pana Š. přímo zakazuje, kontakt s dětmi a on to porušil telefonáty a e-maily, kdy vydával se za někoho jiného. V případě obžalovaného mohlo jít o sexuální motiv, který zapadá do klinického obrazu pedofilie, tj. touha být v přítomnosti dítěte. Zdali dojde přímo k fyzickému sexuálnímu kontaktu, či nikoliv, je většinou otázka okolností, nikoliv ovládacích schopností parafilika.

9. Ze znaleckého posudku z oboru psychologie, klinická psychologie a z výpovědi znalkyně **PhDr. Marcely Langové Šindelářové** soud zjistil, že intelekt obžalovaného je snížen do spodní části lehké mentální retardace. Skutečného uplatnění této intelektové úrovně v běžných situacích ale schopen není, reaguje jako jedinec s intelektem ještě nižším, zejména v sociálních situacích. Jeho osobnost je jednoduše strukturovaná, nezralá, svým vývojem neodpovídající jeho věku. Může ještě dojít k pozitivním osobnostním vývojovým změnám, avšak ne už k zásadním. Ve vědomě sestavené hodnotové hierarchii obžalovaného jsou zařazeny kvalitní hodnoty nevymykající se běžným hodnotovým žebříčkům socializovaných lidí s výjimkou absence hodnot vlastní budoucí rodiny a partnerského heterosexuálního vztahu. Z celkového vyšetření obžalovaného vyplynulo, že skutečnou nejvyšší hodnotou pro něj je přímý a bezprostřední kontakt s objekty jeho citových vazeb. Obžalovaný je na poškozeného zřetelně citově vázán, má potřebu přímého kontaktu s ním. Vývoj vztahu byl brzděn snahou matky tomuto kontaktu zamezit. Vyšetření obžalovaného nesvědčí pro hypertrofii agresivity, jen pro agresivitu jako běžnou součást emočního vybavení. Obžalovaný se snadno dostává do situací, v níž ve svých potřebách frustruje; frustrace, běžně agresivní odpovědi vyvolává. V důsledku nedostačujících sebekorektivních mechanismů, je pak pravděpodobné, že ani své agresivní impulsy nedokáže dobře zvládat. Navíc jsou jeho agresivní reakce potencovány jeho celkovou akční pohotovostí. Schopnost aktivního útlumu je malá. Specificky k vyšetřované věci nebyly zvýšené agresivní tendence zjištěny. Obžalovaný má sklony k dominantnímu jednání i k jednání manipulativnímu, a to z nedostatku jiných adekvátních reakcí k sebeprosazení, o které hodně usiluje. Mezi obrannými reakcemi obžalovaného se prosazuje především popření, svádění viny na jiného a manipulace s fakty. Obžalovaný může prožité události vnímat velmi snadno zkresleně, čímž je samozřejmě negativně ovlivněna schopnost adekvátní reprodukce. Krom toho bude reprodukce negativně ovlivněna jeho výše popsány obrannými mechanismy. Obžalovaný popírá sexuální motiv vyšetřovaného jednání, při psychologickém vyšetření setrval na potřebě bezprostředního kontaktu s nezletilým A.. Vzhledem k sexuologickému nálezu lze však důvodně spatřovat motiv na jednání i v popudech z oblasti patologicky utvářené sexuality. Obžalovaný není schopen potřebné sebereflexe jak obecně, tak ve vztahu k vyšetřované věci. Pozitivní účinek případného samotného výkonu trestu odnětí svobody očekávat nelze. Obžalovaný je silně adaptován na úrovni dětského, nikoliv dospělého věku. Prognóza jeho resocializace je nevalná. Posuzovaný nedosáhl potřebné rozumové a mravní vyspělosti, není schopen rozpoznat škodlivost svého činu pro společnost a také není schopen své jednání v potřebném rozsahu ovládat. Je schopen pochopit ohledně jednání direktivy *to se smí, to se nesmí*,

těžko ale bude i toto zobecňovat a vesměs bude tyto direktivy chápat jen ve vztahu ke konkrétní události.

10. Soud ve věci provedl i listinné důkazy zejména týkající se zdravotního stavu a trestní minulosti obžalovaného. J.Š. byl v minulosti odsouzen Krajským soudem v Brně, soudem pro mladistvé, pro provinění znásilnění podle § 185 odst. 1 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, jehož se dopustil vůči svému nezletilému synovci, za což mu bylo uloženo trestní opatření odnětí svobody v trvání 15 měsíců s podmíněným odkladem výkonu uloženého trestního opatření na zkušební dobu v trvání 30 měsíců za současného stanovení dohledu probačního úředníka a dále mu bylo uloženo ochranné léčení sexuologické formou ústavní. Ve zkušební době podmíněného odsouzení se obžalovaný osvědčil a jak vyplynulo z usnesení Městského soudu v Brně sp. zn. 89 Nt 51/2020, tak výše zmíněné ochranné léčení bylo přeměněno z formy ústavní na formu ambulantní, a to dne 17. 8. 2020.
11. Soud po takto provedeném dokazování zhodnotil všechny důkazy jednotlivě i ve vzájemných souvislostech a po zhodnocení těchto důkazů vzal za prokázané, že obžalovaný J.Š. dne 5. 5. 2023 z místa svého bydliště na ulici XXXXX v XXXXX v 09:34 hod. telefonoval ze svého telefonu na služební telefon mateřské školy XXXXX, kdy se představil jako strejda S., a sdělil učitelce mateřské školy, že si vyzvedne ze školky nezletilého A.N., kterému bylo v tu dobu XXXXX let, uvedl nepravdivé údaje, že ho k jeho vyzvednutí pověřila matka nezletilého J.Š. a poté, co mu učitelka oznámila, že mu dítě nevydá, protože není uveden ve zmocnění osob oprávněných k odvádění poškozeného z mateřské školy, zasílal v čase 09:42-11:04 hod. opakované SMS zprávy ze svého čísla, vydával se za matku nezletilého, paní J.Š., a opakovaně po pracovníci školky žádal předání nezletilého osobě jménem J.N., nar. XXXXX, který si pro dítě přijde do pěti minut, a pokud to nebude možné, tak ho vyzvedne po obědě, na listu zmocnění strýce dopíše dodatečně, na což pracovnice školky odpověděla, že to není možné, v čase 10:05 hod. vedoucí učitelka školky volala zpět na číslo, ze kterého bylo voláno a posílány SMS, kdy telefon zvedl obžalovaný, představil se jako matka nezletilého a požadoval předání nezletilého strýci, když mu bylo sděleno, že dítě nevydají nikomu, kdo není uveden ve zmocnění, a vedoucí učitelka požádala, aby je matka kontaktovala přes e-mail, i nadále se vydával za matku nezletilého, nemožnost vyzvednutí syna vysvětloval zdravotními problémy matky, poté ze svého e-mailu XXXXX@XXXXX poslal národně osobu J.N., tedy osobu, která měla nezletilého vyzvednout, a v odpovědi na e-mail školky žádající matku o potvrzení vydání nezletilého potvrdil, stále se vydává za matku nezletilého, souhlas s vydáním nezletilého této osobě, následně se v době kolem 10:45 hod. osobně dostavil do mateřské školy XXXXX, předložil zde svůj cestovní pas na jméno J.Š., důrazně se dožadoval vydání nezletilého A.N., kterého viděl na hřišti, popošel k němu, zamával na něj, avšak byl učitelkou školky informován, že mu nezletilého nevydají a byl vyzván k opuštění prostoru školky, což učinil. Toto jeho jednání směřovalo k uskutečnění jeho předem pojatého záměru odejmout nezletilého A.N. z opatrování matky.
12. Samotné jednání obžalovaného dne 5.5.2023, tj. to, co se odehrávalo prostřednictvím telefonátu, SMS a e-mailu i v prostorách mateřské školky, prohlásily obě strany za nesporné a bylo upuštěno od dokazování těchto skutečností. Dokazování se zaměřilo pouze na motivaci jednání obžalovaného, když státní zástupkyně v obžalobě krom zmíněného motivu odejmout dítě, tj. nezletilého A.N. z opatrování matky, uváděla i další motivaci obžalovaného, která měla spočívat v tom, že ho odvede do místa svého bydliště a následně se s nezletilým sexuálně uspokojí formou pohlavního styku spočívajícím v osahávání nezletilého na přirození, přičemž by využil jeho nízkého věku a nízké fyzické a psychické dospělosti a v důsledku které by se poškozený nebyl schopen bránit těmito sexuálními praktikám; jinými slovy celé jednání obžalovaného nemělo směřovat pouze toliko k odejmutí nezletilého A.N. z opatrování matky, ale k tomu, aby se s ním pak obžalovaný sexuálně uspokojil.

13. Obžalovaný se, pokud se týká motivace trestné činnosti, hájil tím, že si chtěl pouze poškozeného vyzvednout, popovídat si s ním, projít se s ním a pak jej zavést k matce domů. Z výpovědi matky nezletilého, z výpovědi rodičů obžalovaného i z výpovědi svědkyně K.Š. vyplynulo, že se obžalovaný s nezletilým A.N. znal již z dřívějška, když bydleli v jednom domě a s ohledem na psychický handicap obžalovaného si spolu často hrávali. Obžalovaný popřel, že by měl v úmyslu se s nezletilým sexuálně uspokojit. Uvedl sice, že něco takového sdělil policistům, kteří jej vyslýčali v rámci úředního záznamu o podaném vysvětlení bezprostředně po předmetné události, ale hájil se tím, že to ve skutečnosti nebyla pravda a řekl to pouze proto, že vycítil ze strany policistů, že po něm takovéto sdělení chtějí.
14. Žádným procesně použitelným důkazem, který byl soudu předložen v rámci hlavního líčení, nebylo prokázáno, že by měl obžalovaný v úmyslu se s nezletilým A.N. sexuálně uspokojit, a to praktikami popsány v obžalobě ani jinými, v obžalobě neuvedenými praktikami. S ohledem na to, že se obžalovanému nakonec nepodařilo nezletilého A.N. ze školky odvést, lze o tom, co by se následně stalo, pouze spekulovat. Obžalovaný uvedl v rámci výpovědi učiněné v přípravném řízení, že si chtěl s poškozeným pouze popovídat, projít se s ním a pak jej odvést k jeho matce domů. Žádná jiná procesně použitelná výpověď obžalovaného ve spise není. Pokud se týká úředního záznamu, který byl bezprostředně po činu s obžalovaným sepsán, tak je nutno mít na paměti, že takováto výpověď není procesně použitelná, a to nejen proto, že se jedná o výpověď učiněnou před zahájením trestního stíhání, ale i s ohledem na lehkou mentální retardaci obžalovaného. Ze znaleckého posudku znalkyně MUDr. Petry Sejblové jednoznačně vyplývá, že s ohledem na lehkou mentální retardaci obžalovaného je jeho schopnost účastnit se trestního řízení podstatně snižena a doporučuje jeho zájmy chránit obhájcem. Jestliže byl tedy obviněný před zahájením trestního stíhání vyslýčán policisty bez přítomnosti obhájce, tak je takováto výpověď naprosto bezcenná, neboť nelze vyloučit ani tu variantu, že obžalovaný sdělil policistům pouze to, co si myslel, že chtějí slyšet.
15. Z trestní minulosti obžalovaného i z výše citovaného znaleckého posudku vyplývá, že obžalovaný je osobou, která trpí nejen lehkou mentální retardací, ale i poruchou sexuální preference, a to pedofilií, kdy tato se u něj projevuje silnou touhou po psychickém, ale i fyzickém kontaktu zejména s prepubertálními chlapci, kdy nelze vyloučit ani kontakt sexuální. Obžalovaný se již v minulosti sexuálně závadového jednání dopustil, za což byl i odsouzen. Na základě těchto skutečností však nelze učinit jednoznačný závěr, kdy by mohl soud konstatovat, že zcela nepochybně jednání obžalovaného směřovalo k tomu, aby se s poškozeným A.N. sexuálně uspokojil. Jedná se pouze o čistou spekulaci. K úmyslu obžalovaného spočívající v přípravě na to, aby se s A.N. sexuálně uspokojil, nebyl soudu předložen žádný důkaz, ze kterého by mohl soud učinit závěr o takovýchto motivech obžalovaného. Sám obžalovaný jej popíral. Z výpovědi matky poškozeného i dalších svědků (svědkyně Š., Š.) vyplývá, že s A.N. byl v kontaktu i dlouho předtím, než došlo k inkriminovanému jednání, a ani A. N., ani nikdo z dalších dětí, se kterými byl obžalovaný v kontaktu, nezaznamenal žádné náznaky agresivního jednání ze strany obžalovaného ani žádné náznaky sexuálního jednání či dokonce řeči o sexu ze strany obžalovaného. Z výpovědi svědkyně MUDr. Š. vyplynulo, že obžalovaný byl v době trestního jednání pod medikací, která má takovémuto jednání zabránit. Je samozřejmé, že ani medikace nemůže stoprocentně jednání, které by směřovalo k sexuálnímu deliktu ze strany obžalovaného, zcela eliminovat, avšak jak již bylo uvedeno, v tomto případě nebyl soudu předložen žádný procesně použitelný důkaz, ze kterého by se dal sexuální motiv jednání obžalovaného dovodit. Soud proto dospěl k závěru, že se obžalovaný pokusil ze školky získat nezletilého A.N., a tím jej dostat z opatrování matky, ale nepodařilo se prokázat, že tak činil v úmyslu se s ním sexuálně uspokojit, když se nepodařilo vyvrátit jeho obhajobu spočívající v tom, že se chtěl s nezletilým pouze projít, popovídat si s ním a pak jej zavést domů. Soud proto, na rozdíl od obžaloby, nehodnotil jednání obžalovaného jako zločin

znásilnění podle § 185 odst. 1, 3 písm. a) tr. zákoníku ve stádiu přípravy podle § 20 odst. 1 tr. zákoníku.

16. Shora popsaným jednáním se obžalovaný dopustil přečinu únosu dítěte a osoby stížené duševní poruchou podle § 200 odst. 1 tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, když se dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby dítě odejmul z opatrování toho, kdo má podle jiného právního předpisu povinnost o ně pečovat, a jehož se dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k jeho dokonání nedošlo. Obžalovaný se opakovanými SMS zprávami, telefonáty, e-mailem a nakonec i osobní návštěvou pokusil dostat ze školky nezletilého A.N., kam byl svěřen matkou, která byla v zaměstnání. Jedná se o standardní mateřskou školu a naprosto běžnou záležitost, kdy zaměstnaný rodič odvede dítě do mateřské školy a po skončení pracovní doby si jej opět vyzvedne. Obžalovaný věděl, že je nezletilý v mateřské školce, věděl, do které chodí, z dřívějšíka se znali, a protože zatoužil po jeho osobě, rozhodl se, že poškozeného z této školky dostane, ale činil tak, přestože nebyl rodiči zmocněn k tomu, aby dítě ze školky vyzvedl, nebyl zmocněn k tomu, aby mohl nezletilého A.N. vzít na procházku, přičemž s ohledem na své onemocnění ani být zmocněn nemohl.
17. Pokud se týče formy zavinění, tak soud hodnotí jednání obžalovaného jako úmysl přímý ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, kdy chtěl způsobem v trestním zákoně uvedeným porušit nebo ohrozit zájem chráněný tímto zákonem. O vůli obžalovaného čin spáchat svědčí ta skutečnost, že si byl vědom toho, že A.N. nemůže ze školky vyzvednout, že k tomu nebyl s nikým zmocněn, mimoto byl v průběhu ochranné léčby jak ústavní, tak ambulantní opakovaně poučován o tom, že nesmí být v kontaktu s nezletilými dětmi, pokud, tak pouze za přítomnosti dospělých, a on stejně tento zákaz hodlal porušit. Jenom díky ostražitosti pracovníků školky k vydání nezletilého nedošlo.
18. Soud se rovněž zabýval přičetností obžalovaného, když dospěl na základě znaleckého posudku MUDr. Petry Sejblové k závěru, že v důsledku lehké mentální retardace obžalovaného byla jeho schopnost rozpoznat protiprávnost svého jednání lehce nepodstatně snížena a schopnost své jednání ovládat byla snížena podstatně v důsledku lehké mentální retardace a pedofilie. Obžalovaný tedy byl v době spáchání trestného činu přičetný, byť u něj došlo ke snížení jeho ovládacích i rozpoznávacích schopností, ale ani jedna z těchto schopností nebyla vymizelá. Protože byl obžalovaný v době spáchání trestného činu přičetný, nese za své jednání trestněprávní odpovědnost.
19. Při úvaze o druhu a výši trestu vyšel soud ze všech kritérií ustanovení § 39 tr. zákoníku o účelu a ukládání trestu. Obžalovanému hrozil za přečin únosu dítěte a osoby stížené duševní poruchou trest odnětí svobody až na 3 léta. K osobě obžalovaného soud zjistil, že byl v minulosti jako mladistvý odsouzen za provinění znásilnění, avšak ve zkušební době podmíněného odsouzení se osvědčil, a proto se na něj hledí jako na netrestaného. Nelze však o něm říct, že by byl osobou bezúhonnou. Obžalovanému rovněž polehčovalo to, že se jeho jednání dostalo pouze do stadia pokusu a soud rovněž přihlédl k jeho lehké mentální retardaci a pedofilii, a na to navázané snížené ovládací a rozpoznávací schopnosti obžalovaného. Zároveň však jako přitěžující okolnost soud shledal propracovanost jednání, kdy se obžalovaný nenechal odradit prvním neúspěchem a opakovaně se všemi možnými komunikačními prostředky snažil získat A.N. ze školky do své moci a poté, co se to nepovedlo, se snažil zakrýt stopy tím, že prodal svůj mobilní telefon, ze kterého telefonoval, zmizel z místa svého bydliště a odjel do XXXXX, kde se skrýval. S přihlédnutím k těmto okolnostem uložil soud obžalovanému trest odnětí svobody k trvání 12 měsíců, tj. v jedné třetině trestní sazby § 200 odst. 1 tr. zákoníku. S ohledem na to, že se nejednalo o první delikt obviněného i s přihlédnutím k psychologickému posudku, za kterého vyplynulo, že možnost resocializace obžalovaného je nevalná, dospěl soud k závěru, že je na obžalovaného nutno působit nepodmíněným trestem, a proto mu nebyl výkon trestu podmíněně odložen. Pro výkon trestu byl

obžalovaný byl zařazen do věznice s ostrahou, kdy s ohledem na výši trestu jiný typ věznice nepřipadal v úvahu.

20. Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, sexuologie, vyplynulo, že se obžalovaný trestného činu dopustil ve stavu vyvolaném duševní poruchou a jeho pobyt na svobodě je nebezpečný. Z výpovědi znalkyně MUDr. Sejblové vyplynulo, že obžalovaný byl opakovaně poučován, že se s ohledem na své onemocnění, na svou poruchu sexuální preference, pedofilie, nesmí stýkat za nezletilými dětmi bez dozoru dospělých. Obžalovaný však tento zákaz vědomě porušil a snažil se dostat do kontaktu s nezletilým A.N., aniž by u toho kdokoliv dospělých byl. Tohoto jednání se dopustil pod vlivem své poruchy sexuální preference, pod vlivem pedofilie, neboť pedofil je člověk, který je rád ve společnosti dětí, cítí s se s nimi dobře a je přitahován dítětem tak, jak dospělý muž například krásnou ženou. Snaha obžalovaného být v blízkosti nezletilého A.N. přes veškeré zákazy, které mu byly opakovaně sdělovány, byla vedena jeho poruchou sexuální preference, jeho pedofilií. Tohoto jednání se obžalovaný dopustil právě pod vlivem pedofilie. Znalkyně zároveň ve znaleckém posudku konstatovala, že pobyt obžalovaného na svobodě je z psychiatrického hlediska nebezpečný a navrhla uložení zabezpečovací detence. Podle § 100 odst. 1 a odst. 2 tr. zákoníku je však možno uložit zabezpečovací detenci pouze, spáchá-li pachatel čin jinak trestný, který by naplňoval znaky zločinu nebo spáchá-li zločin ve stavu vyvolaném duševní poruchou. Obžalovaný však nespáchal zločin, ale „pouze“ přečin. V tomto případě mu tedy nelze uložit zabezpečovací detenci. Ze znaleckého posudku vyplývá, že obžalovaný spáchal trestný čin ve stavu vyvolaném duševní poruchou a jeho pobyt na svobodě je nebezpečný, nedopustil se ale zločinu, a proto mu nelze uložit zabezpečovací detenci, lze však uložit v ochranné léčbě. S ohledem na závěry znaleckého posudku MUDr. Sejblové, tak soud uložil obžalovanému podle § 99 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku ochranné léčení sexuologické ve formě ústavní, a to právě s ohledem na riziko recidivy jednání obžalovaného, s ohledem na to, že jak vypnulo i z psychologického znaleckého posudku, nemá dostatečný náhled na své jednání, a přestože mu byl opakovaně zdůrazňován zákaz kontaktu s dětmi, tento se chystal cíleně porušit a spáchal tím trestný čin.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů od jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba, oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku, může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo, že chybí (§ 246 odst. 1, odst. 2 tr. řádu).

Odvolání musí být v zákonné lhůtě případně v další lhůtě určené předsedou senátu odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou rozsudku nebo řízení které mu předcházelo vytýkány. Státní zástupce je povinen uvést, zda odvolání podává ve prospěch či neprospěch obžalovaného. (§ 249 odst. 1, 2 tr. řádu)

Odvolacím soudem bude odmítnuto odvolání, které nesplňuje náležitosti obsahu odvolání. (§ 253 odst. 3 tr. řádu)

Poškozený může žádat o uspokojení nároku na náhradu škody nebo nemajetkové újmy způsobené trestným činem nebo na vydání bezdůvodného obohacení získaného trestným činem podle zákona o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí, je-li tímto rozsudkem ukládána

sankce, která je majetkovou trestní sankcí podle zákona o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí. (§ 2 odst. 1 zák. č. 59/2017 Sb.)

Brno 16.04.2024

Mgr. Michal Zámečník v. r.
předseda senátu